

Prædiken til Langfredag

Det er Jesu dødsdag. Alligevel fejrer vi den som de andre helligdage, med sang og musik, med læsninger, bønner, prædiken og velsignelse. Vi har endda – lige før jeg læste prædikenteksten til i dag – sunget: ”Gud være lovet for sit glædelige budskab”, selv om budskabet er yderst trist. Jesus dør, henrettes langsomt og pinefuldt ud over alle grænser.

”Pint under Pontius Pilatus, korsfæstet, død og begravet”, siger vi i trosbekendelsen og fortsætter med ordene: ”nedfaret til dødsriget”.

Sådan siger vi i dag, men det gjorde man ikke for 200 år siden. Dengang sagde man: ”nedfaret til Helvede”. Når man valgte at sige dødsriget i stedet for helvede, var det måske, fordi det lød mindre dramatisk og mere stilfærdigt. Mere udglattende og acceptabelt. For hvad skulle Vorherre dog i Helvede? Han var jo god og havde vel ikke noget at gøre dér?!

Men hvad begrundelsen end har været, så er det en afsvækkelse af det, som de første kristne ville sige, da de definerede den kristne tro. De ville, tror jeg, gøre det helt klart, at den, som de havde sat deres lid til, virkelig døde og led - som ind i helvede: Han blev

jo solgt af én af sine egne. Som et dyr drev man ham igennem et alenlangt forhør fra Herodes til Pilatus. Man slog ham, hånede ham og spottede ham. Og til sidst klyngede man ham op på et kors, som man rejste mellem de to forbryderes kors.

Alt dét gjorde de første kristne sig umage for huske. De lagde ikke skjul på noget som helst ved hans pinefulde og ydmygende død. Ikke fordi de svælgede i lidelsen, men fordi det var vigtigt for dem at understrege, at det ikke bare var en rolle, Jesus spillede. Det var ikke bare et skuespil, som han kunne træde ud af, når han ikke havde lyst til at være med længere.

Nej, det var den skinbarlige virkelighed. Han var et stakkels forpint menneske. Ladt i stikken af Gud og mennesker. Knust, ødelagt og frarøvet al ære. Og det ville de første kristne ikke, at vi skulle glemme. Vi skulle huske langfredags elendighed og huske, at langfredag endte helt nede i helvede, så der nu ikke findes noget mørke, hvor Jesus ikke har været. Der findes ingen smerte, ingen ensomhed og intet nederlag, uden at han har prøvet den på sin egen krop.

Alt lukkede sig for ham. Jord og himmel forskød ham. Kun helvede åbnede sig for

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

ham. Og i det øjeblik vidste han ikke andet, end at alt havde været forgæves. Alt var tabt. Det var det, der var pointen i de gamle ord om, at han fór ned til helvede og ikke bare til det mere stilfærdige dødsrige. Det var virkelig helvede, og *kun* helvede, der åbnede sig for ham. Og da skreg han: ”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” - sådan som der fortælles både i *Matthæus*, og *Markusevangeliet*. (I *Johannesevangeliet*, siger han noget helt andet. Her udånder han med ordene ”Det er fuldbragt”. Og det lyder jo straks noget mere forsonende, og sådan er ordene også blevet tolket, men de kan også opfattes sådan, at han siger, at: ”nu er målet fuldt, jeg kan ikke mere, lad det få en ende, lad det være fuldbragt”.)

Dybest set er det underordnet, hvad det var, han sagde i de sidste minutter. Det afgørende er, hvad troen troede. Det afgørende er, hvilken betydning, de første kristne tillagde det, der skete. Det er det, der er arven fra dengang og helt frem til i dag. Det er det, vi modtager, får tro og kærlighed fra, lever ved og dør på.

Vi kender ikke vores dage. Vi ved ikke, hvor mange, der er tilbage. Vi aner intet om deres indhold eller udfald. Vi ved ikke, om vores dage bliver fulde af lykke og velsignelse, eller om vi skal miste, tåle, lide, forlades – og ende i helvede. Men hvad der end venter os, så har vi fra de gamle modtaget et budskab om, ja, måske endda en selvoplevet erfaring fra dem af, at langfredag får vi Vorherres følgeskab med på alle vores veje. Også på de mest pinefulde, meningsløse og ensomme af slagsen.

Derfor turde vi synge: ”Gud være lovet for

sit glæde-lige budskab” – også på denne langfredag. Vi sang det ikke af tankeløshed, eller fordi vi ikke fatter dagens sørgelighed. Men fordi der trods alt er et glædesbudskab midt i mørket og ordene om, at han fór ned til helvede. Hvor mørket end driver os hen, så hører vi dog, at han har været der før os. Vi er ikke alene – heller ikke i helvede.

Langfredag lærer os, at hjertets godhed hænger i en tynd tråd. Vi er ikke, som vi burde være, og livet går ikke altid, som vi havde tænkt os det.

Men den røde tråd for os er fortsat, at vi har én at dele vores mangler og allertungeste erkendelser med. Nemlig med ham, der kender al meningsløshed og enhver fortabelse.

Vi tror, han vil dele alt, hvad han ejer i himlen med os. Vi tror også, at han vil bære med på de byrder, vi har fået at trækkes med, og dem fremtiden føjer til vores bagage. Derfor har glæden og takken sin plads også i dag, langfredag.

Karen Søj Pedersen

Lejrskov-Jordrup

Salmer:

192, 191 v. 1-12, 191 v. 13-16, 193